

NANCY MADORE

Uročene
Ženske erotične zgodbe
za lahko noč

Prevedla Urška Brodar

mettis
BUKVARNA

Nancy Madore

Uročene

Ženske erotične zgodbe za lahko noč
prva izdaja

Naslov izvirnika:
Enchanted
Erotic Bedtime Stories for Women

Copyright © 2006 by Nancy Madore
Translation copyright © 2010 by Mettis Bukvarna, d.o.o., and Urška Brodar

Copyright © 2010 za Slovenijo Mettis Bukvarna, d.o.o.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B.V./S.à.r.l.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of
the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons,
living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental.

Založnik: Mettis Bukvarna, d.o.o., Maribor
Za založnika: Goran Potočnik Černe
Leto izida: 2010
Leto natisa: 2010
Prevedla: Urška Brodar
Lektorirala: Jana Kolarič
Uredil: Goran Č. Potočnik
Prelom in oblikovanje: Nina Blažko
Fotografija na naslovnici: ©shutterstock.com/Kiselev Andrey Valerevich
Tisk: Knjigoveznica Vitez, d.o.o.
Naklada: 700

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111-32

MADORE, Nancy

Uročene : ženske erotične zgodbe za lahko noč / Nancy Madore ;
prevedla Urška Brodar. - Maribor : Mettis bukvarna, 2010

Prevod dela: Enchanted

ISBN 978-961-92728-8-6

252888320

Ženske erotične zgodbe za lahko noč

Lepotica in Zver 7

Sinjebradec **28**

Maček in Miška **41**

Pepelka **67**

Vzhodno od sonca in zahodno od lune **88**

Zlatolaska in trije baroni **109**

Zrcalce na steni **122**

Ga. Lisjakova **139**

Sneguljčica v gozdu **159**

Cesaričina nova oblačila **174**

Gosja pastirica **187**

Ovčka v volčji koži **205**

Grda račka **222**

Lepolica in Zver

*J*me mi je Lepotica. Verjetno ste že kdaj slišali zame. Mojo zgodbo, recimo raje, tisto, ki jo pripovedujejo o meni, so povedali že tolikokrat, da niti ne štejem več. Vendar to dejansko sploh ni moja zgodba. Podrobnosti so popolnoma prezrli. Mislila sem, da bo ob vsem tem pripovedovanju nekdo vsaj enkrat naletel na resnico. In morda ste nekatere vendarle med tistimi varljivimi vrsticami zaslutile resnico, neverjetno in pretresljivo, kot je. Morda pa je resnica dejansko preveč neverjetna, da bi ji verjeli. Priznam, da ji včasih še sama težko verjamem, in se mi vse skupaj zdi kot kakšne daljne sanje. Dejansko nekaj tega, kar je bilo zabeleženo v mnogih popisih mojega življenja, drži; kajti da bi rešila življenje svojega revnega očeta, sem privolila v to, da bom živela s strašljivim stvorem, ki je bil bolj zver kot moški. Prav tako drži, da sem se v Zver zaljubila. Kar pa zadeva dogajanje po tem, so pravljice precej natančne pri opisovanju Zveri, ki se je, takoj potem ko sem mu prisegla svojo ljubezen, rešil prekletstva in se povrnil

v prvotno obliko ter postal očarljiv kraljevič. Prav tistega dne sva se poročila.

Vendar pa se podobnosti med legendami, ki ste jih brali, in mojo lastno neverjetno pripovedjo tukaj tudi končajo. Kajti od tistega dne nisem živela »srečno do konca svojih dni«.

Veste, pogrešam Zver.

Ko takole medlim po samotnih sobanah tega dvorca, mi misli pogosto odtavajo nazaj k tistemu prvemu dnevu, ki sem ga preživela tukaj. Spalnico sem tistega dne zapustila precej plašno, zelo previdno, napotila sem se po prostranih koridorjih, ki so se vili in vijugali po tej trdnjavi. Čeprav sem pošteno premlevala o vsem skupaj (kajti prejšnje noči nisem zatisnila očesa), si nisem mogla predstavljati, zakaj je Zver tu zahteval mojo navzočnost. Dan sem preživela sama, tavela sem po sobah in raziskovala neznano okolje, medtem ko sem skušala ugotoviti, kaj me čaka.

Nočem reči, da sem prišla v ta veličastni dvorec Zveri proti svoji volji, kajti bila sem precej na trnih, da bom za seboj pustila revščino in dolgočasnost otroštva, in ko me je dolžnost tako nagradila s to pustolovščino, nisem bila popolnoma nezadovoljna.

Moram reči, da nisem vedela, kakšen naj bi bil videti dvorec, vendar se mi je zdelo, da je vse, kar sem videla, natanko takšno, kot naj bi bilo. Predniki zelo strogih pogledov so molče strmeli vame z vzvišenih položajev, kjer so na zidovih ponosno viseli njihovi portreti. Druge zidove so krasile čudovito stkanе tapiserije francoskih piknikov, italijanskih vinogradov in drugih eksotičnih zadev. Pohišstvo je bilo umetelno izrezljano iz

najboljšega lesa in preproge so bile razkošno debele in pisane. Skratka, vse je bilo precej posebno v svoji eleganci in sijaju.

Tistega dne nisem srečala Zveri, medtem ko sem tavalala po dvorcu. Ob mojem prihodu prejšnjega večera je naročil služabnici, naj me odvede naravnost v mojo spalnico, potem ko sem se naglo poslovila od očeta in sem s čudno brezbriznostjo opazovala, kako je na svoj voz naložil dve zvrhani skrinji. Ti sta bili dar Zveri, ki je naročil služabnikom, naj ju napolni z dragocenostmi, ki jih bo moj oče vzel s seboj. Pomirilo in razveselilo me je, ko sem si predstavljala radost svoje družine, takrat ko bo odprla tisti skrinji.

Ves preostanek noči se nisem premaknila iz spalnice, čeprav nisem mogla spati. V dolgih urah tihe noči sem razmišljala o koncu svojega starega življenja in celo še v naslednji dan, ko sem tavalala od sobe do sobe, vse lagodno raziskovala, ne da bi kjerkoli srečala eno samo živo dušo.

Cingljanje zvončka je oznanilo večerjo in tam sem spet srečala Zver. Kljub strašnemu videzu in hripavemu glasu sem bila prijetno presenečena, ko sem ugotovila, da je dejansko ljubezniv gostitelj, in tista prva večerja je minila ob prijetnem pogovoru ter hrani in pijači, ki je šla v slast.

Kakor hitro sva zaključila z obedom, je Zver vstal od mize, me za trenutek prebodel s temnimi očmi, preden me je vprašal: »Bi se poročili z menoj, Lepotica?«

Popolnoma osupla sem zijala vanj. Kaj naj storim? Čeprav je moje srce glasno razbijalo v opozorilo za previdnost, da ga ne bi razjezila, sem nekako zmogla šepniti: »Ne, Zver.«

Zver je samo potrto pokimal in rekel: »Prav, naj bo,« s tonom,

ki je nakazoval, da je pričakoval takšen odgovor, in nenadoma je zapustil sobano.

Olajšana nad tem, da ga z zavrnitvijo njegove absurdne prošnje nisem razdražila, sem tudi sama zapustila obednico ter se umaknila v svoje prostore.

Sem pozabila opisati spalnico? Ne mislite, da je to zato, ker soba ne bi bila vredna omembe, kajti bila je in je še vedno najlepša soba, ki sem jo našla v tem elegantnem dvorcu!

Ko sem prejšnjega večera prvič vstopila vanjo, sem bila preveč raztresena, da bi lahko karkoli opazila. Te noči pa sem tekala od ene reči k drugi, pretaknila sem prečudovito zbirko stvari, ki so bile tam meni v užitek, dokler niso moje oči končno zagledale neverjetne postelje. Siloviti stebri so se bohotili z zelo precizno izrezljanimi podobami divjih živali, ki so se v spirali vile vzdolž robov in so nekako plezale navzgor do tam, kjer je na vrhu sedel lep moški s krono. Nisem razvozlala pomena teh izbranih rezbarij, ki so krasile leseni okvir, vendar sem jih vseeno pozorno opazovala, kajti njihova lepota se me je dotaknila kljub skromni vzgoji, ki sem je bila deležna.

Poleg postelje je bil v veliki vazi, ki je stala na mizici ob postelji, ogromen šopek z nič manj kot stotimi dišečimi rožnatimi vrtnicami. In, častna beseda, od tistega dne nisem zvečer nikoli stopila v sobo, ne da bi poleg postelje našla prav tako prelestnega šopka sveže rezanega cvetja.

Posteljnina je bila prav tako krasna kot vse drugo, nad čimer so se tistega dne naslajale moje oči, in vzdrhtela sem v čisti nasladi, ko sem smuknila med razkošne svilene rjuhe. Preplavil me je tolikšen užitek, da sem za trenutek skoraj podlegla skušnjavi

in slekla spalno srajco. Namesto tega sem z roko počasi spolzela po posteljnini. Moje čute so spričo takšnega razkošja naglo preplavili eksotični občutki.

Nenadoma sem se predramila iz začaranosti, ko sem zaslišala nežno trkanje po vratih sobe.

»Kdo je?« sem se pozanimala, se vzravnila in si povlekla svilenno rjuho do vratu.

»Samo jaz sem, vaš služabnik, Zver,« je nežno odgovoril.

Njegovo vedenje je bilo zame tako pomirjujoče in privlačno, kakor je bil njegov videz strašen. »Izvolite naprej!« sem dejala bolj pomirjeno.

Zver je odprl vrata spalnice, vendar ni prestopil praga. Skozi mračno svetlobo hodnika sem jasno videla obris njegovega telesa, ki bi bil strašljiv, če ne bi bil tako olikanega vedenja. Počakala sem, da je spregovoril.

»Želel sem samo preveriti, če je vse zadovoljivo, milostljiva dama,« je dejal, medtem ko je ostal tik pred vrati.

»Zadovoljivo?« sem rekla v odmev, nenadoma dobre volje.

»Sveta nebesa, ne! Niti v najbolj divjih blodnjah si ne bi drznila tej namestitvi reči 'zadovoljiva.'« Radostno sem se nasmehnila svoji mali šali, ko sem odgrnila razkošno posteljnino in segla proti nočni omarici, da bi prižgala svetilko.

Zver je obmolknil in kot otopel zijal vame. Ko sem opazila izraz na njegovem obrazu, sem ugotovila, da ga je moj lahkomiselni odgovor po vsej verjetnosti užalil, in sem nemudoma skušala zgladiti zadevo.

»O, Zver! Kar sem hotela reči, ... no, seveda je vse precej zadovoljivo. Se pravi, celo več kot zadovoljivo! To sem seveda hotela reči.«

Vendar je bilo nekaj hudo narobe. Kot da me Zver sploh ne bi bil slišal. Brez pomislekov sem skočila iz postelje in se mu približala, ko sem mu znova poskusila vse skupaj razložiti. Vendar mi je uspelo napraviti le nekaj korakov, preden sem zaledenela od groze.

Sem bila slišala renčanje? Moje misli so begale od šoka do nevere in nazaj. To ni bilo mogoče! In vendarle je bil v njegovih očeh najbolj nenaraven sijaj. Stal je popolnoma pri miru kakor žival, ki je pripravljena na napad.

»Zver?« sem šepnila tako prošnjo kakor vprašanje.

In nato ga kar naenkrat ni bilo več.

Za kar nekaj trenutkov sem nato obstala in se skušala zbrati. Pogledala sem trepetajoče roke in šele takrat opazila spalno srajco. Bila je popolnoma prozorna, od glave do pet! Svetilka, ki sem jo bila prižgala, je še dodatno poudarila mojo goloto pod tkanino!

Zveri nisem videla do večerje naslednjega dne. Znova je bil tako nežen in uglajen kot pri prvem skupnem obedu. Vsakič, ko so se njegove oči srečale z mojimi, sem zardela in vzdrtela, vendar ni z ničimer pokazal, da je to opazil ali da se je prejšnji noč zgodilo karkoli nenavadnega. Njegovo vedenje je nazadnje pomirilo mojo sumničavost in strahove in spet sem bila mirna, celo uživala sem v pogovoru in njegovi prijaznosti. Potem je vstal in mi zastavil isto vprašanje, kot ga je zastavil že prejšnji večer in ga bo zastavil vsak večer zatem.

»Lepotica, bi se poročili z menoj?«

Na katero sem vedno odgovorila: »Ne, Zver.«

Najino prijateljstvo je cvetelo. In vendar me je pretresel vsak

šum, ki sem ga slišala ponoči, in zato nisem mogla spati, zadržujoč dih sem čakala na nežno trkanje na vrata sobe.

Vendar si Zver nikoli več ni drznil blizu moje spalnice.

Jaz sem bila tista, ki sem nekega večera naletela na njegovo sobo, ko nisem mogla spati in sem tavalala proti knjižnici, da bi si poiskala kakšno knjigo. Slišala sem zvok, zelo podoben ječanju, ki je prihajal izza druge strani vrat, mimo katerih sem šla. Ustavila sem se.

Čez trenutek ali dva sem spet zaslišala ječanju podoben zvok. Nemudoma sem vedela, da je to Zver, in preplavilo me je sočutje. Je bolan?

Brez pomislekov sem potrkala na vrata. Nekaj trenutkov je minilo in sem spet potrkala.

»Pojdite stran!« sem slišala reči Zver v rotečem tonu.

»Ne grem,« sem odločno odgovorila, »ne, dokler se ne prepričam, da je z vami vse v redu.«

Spet tišina.

»Prosim,« sem moledovala, spet sem potrkala. »Odprite vrata in me spustite ...!«

»Pojdite stran od teh vrat, Lepotica!« je strogo velel. »Pojdite, ali pa se boste spravili v nevarnost!« Svoj ton je imel pod nadzorom, vendar je njegov glas zvenel obupano.

Velikokrat sem se spraševala, zakaj ga tedaj nisem pustila pri miru. Dopovedovala sem si, da nisem mogla pustiti prijatelja v stiski. Dopovedovala sem si, da je bila radovednost tista, ki mi ni pustila oditi. Dopovedovala sem si marsikaj, vendar domnevam, da mi tako ali tako ne boste ničesar verjele.

Pritisnila sem na kljuko in odprla vrata njegove spalnice.

Notri je bilo temno kot v rogu. Stopila sem nekaj korakov v sobo in tipala v temi, da bi našla Zver. Nenadoma so se vrata za menoj zaloputnila. Dlake na vratu so mi stopile pokonci.

Tema se je počasi umikala sencam. Moje oči so divje preiskovale ogromno sobo in iskale obris Zveri. Skoraj sem skočila iz kože, ko sem zaslišala predirljivo škripanje kovinskih obročev, ko je nekdo odgrnil težko žametno zaveso. Svetla mesečina je posijala v sobo. Zdaj sem lahko jasno videla Zver, kako se mi približuje. Nenadoma sem zaslišala tudi njegovo neenakomerno dihanje in ugotovila sem, da je zasopel.

Tudi jaz sem začela hitreje dihati, ko sem obupano skušala zajeti dovolj zraka. Bilo je, kot da se je ogromna soba skrčila na polovico, ko sem odkrila, kako velik je. Strah se mi je vztrajno poganjal po žilah in zaradi tega sem postala sila pozorna na vse okoli sebe. Zver se mi je počasi približeval, dokler ni stal tako blizu mene, da sem lahko čutila njegovo toplo sapo na koži, in sem si domišljala, da lahko čutim celo vročino njegovega srepega pogleda. Bil je vsaj pol metra višji od mene, če ne več, njegova ramena so bila trikrat tolikšna kot moja. Nenaraven sijaj je bil v njegovih temnih očeh. Zmrazilo me je kljub vročini, ki mi je prihajala naproti z njegove strani.

»Če nočete, da uničim vašo spalno srajco, jo pri priči slecite!« je končno rekel. Njegov ton ni dopuščal ugovarjanja, vendar je brzdal svoje vedenje, kakor da bi skušal ohraniti nadzor. Njegov glas je bil raskav in tako globok, da je komajda še lahko posredoval človeško govorico. Njegova navzočnost me je zaobjela in prevzela. Njegov pogled me je hipnotiziral. Njegova sapa me je ožgala. Nikjer več nisem našla tistega milega pri-

